

Sygn. akt III Ca 719/16, III Cz 667/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Artur Żymelka

Sędzia SO Roman Troll

Protokolant Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. G.

przeciwko Powiatowi (...)

przy udziale interwenienta ubocznego C. (...) Towarzystwa (...) w P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda i zażalenia pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt I C 651/12

1. **oddala apelację;**
2. **oddala zażalenie;**
3. **nie obciąża powoda kosztami postępowania odwoławczego;**
4. **odstępuje od obciążenia powoda nieuiszczonymi kosztami postępowania odwoławczego.**

SSO Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Artur Żymelka

Sygn. akt III Ca 719/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w wyroku z dnia 24 06 2015r. oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia stwierdził, iż powód

w żaden sposób nie udowodnił poniesionej krzywdy. Przywołał regulację

art. 415 k.c. i opierając się na informacjach zawartych w opinii biegłego L. D. (uznała opinię za jasną i logiczną) przyjął, że „działania pozwanego

nie miało wpływu na szkodę powstałą u powoda” po czym z podanych względów uznał powództwo za bezzasadne.

O kosztach procesu orzekł w stosując regulację art. 102 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **powód Z. G. oraz pozwany Powiat (...)**.

Powód Z. G. zaskarżył wyrok w części orzekającej o zasadności powództwa i wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzucił, że Sąd Rejonowy naruszył prawo procesowe, regulację art. Art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 214¹ § 1 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego przy usprawiedliwionej nieobecności powoda, nie przeprowadzenia dowodów opinii biegłego do spraw ochrony środowiska, wizji lokalnej i przesłuchania stron oraz regulacji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków i opinii biegłych w sytuacji, gdyż opinie te są niepełne

i niejasne.

Pozwany Powiat (...) zaskarżył wyrok w części orzekającej

o kosztach procesu i wniósł o zamianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu w wysokości 2.400zł.

Zarzucił, że przy ferowaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia naruszono regulację

art. 102 k.p.c. poprzez jej niewłaściwe zastosowanie.

Sąd odwoławczy na posiedzeniu w dniu 11 01 2017r. połączył obydwie sprawy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, że mają one źródło w reżimie odpowiedzialności deliktowej za szkody, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

W szczególności – wbrew zarzutowi apelacji - nie pozbawił skarżącego prawa do obrony jego praw nie uwzględniając jego wniosku o odroczenie rozprawy i przeprowadzając pod jego nieobecność posiedzenie rozprawy w dniu 11 06 2015r., gdyż na posiedzeniu tym powód był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie zachodziła konieczność jego osobistego udziału w rozprawie,

a przedłożone przez niego zaświadczenie lekarza sądowego było nieprawidłowe (nie wypełniono w nim rubryki dotyczącej daty nakazanego stawienia powoda w sądzie; k- 348 akt).

Niezależnie od tego w toku postępowania odwoławczego w celu umożliwienia skarżącemu zadania biegłemu kolejnych pytań wezwano biegłego L. D. na posiedzenie rozprawy w dniu 5 01 2017r. na którym ponownie wysłuchano biegłego oraz uzupełniono materiał sprawy przeprowadzając dowód z zeznań świadka K. G. (pomimo prawidłowego wezwania powód nie stawił na posiedzenie, przez co sam zrezygnował z możliwości osobistego zadania pytań biegłemu), a na kolejnym posiedzeniu rozprawy uwzględniono jego wniosek i przeprowadzono dowód z jego przesłuchania (k- 136-137 akt).

W świetle zgromadzonego w postępowaniu odwoławczym materiału dowodowego ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia są prawidłowe.

Mają one bowiem podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowy, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny.

W szczególności – wbrew zarzutowi apelacji – Sąd Rejonowy za wiarygodne ocenił informacje zawarte w opinii biegłego L. D..

Opinia sporządzona ma odniesienie w zebranych przez niego oraz przez świadka K. G. materiale faktograficznym, którego ocena jest logiczna i nie została skutecznie podważona przez skarżącego, przez co jego wniosek o przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego podlegał oddaleniu

w oparciu o regulację art. 217 k.p.c.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest trafna.

Ma ona oparcie w prawidłowo zastosowanych przepisach prawa wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i Sąd odwoławczy ocenę prawną Sądu pierwszej instancji w całości podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, iż do uszkodzenia budynku powoda doszło na skutek ruchu pojazdów na przedmiotowej drodze oraz że jej stan i ruch pojazdów doprowadził

do nadmiernego hałasu a w konsekwencji tego do powstania u powoda krzywdy.

Z tej przyczyny Sąd Rejonowy trafnie ocenił, iż w toku postępowania

nie wykazano, iż pomiędzy ruchem pojazdów a uszkodzeniami budynku powoda oraz jego złym samopoczuciem istnieje związek - o którym mowa jest w regulacji art. 361 § 1 k.c. - co w świetle regulacji art. 415 k.c. czyniło powództwo nieuzasadnionym.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku,

przez co apelacja jest bezzasadna w rozumieniu regulacji i jako taka z mocy

tej regulacji podlegała ona oddaleniu.

Prawidłowe jest także zakwestionowane w zażaleniu pozwanego zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia dotyczące kosztów procesu.

Ma ono umocowanie w regulacji art. 102 k.p.c. uprawniającej sąd

do nieobciążania strony przegrywającej kosztami procesu w przypadku wystąpienia w sprawie „wypadków szczególnie uzasadnionych”.

Ocena, czy taki wypadek zachodzi w konkretnej sprawie ma charakter dyskrejonalny i Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 05 2012r. wyraził pogląd, zgodnie z którym „ **w zasadzie nie podlega ona kontroli instancyjnej**

i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa” (III CZ 25/12, LEX nr 1214589).

Sąd Rejonowy słusznie ocenił, że w okolicznościach sprawy ruch pojazdów i odczuwane przez powoda jego skutki mógł rodzić u niego subiektywne przekonanie o zasadności powództwa i odstąpienie od zasady odpowiedzialności za wynik procesu nie może być uznane za rażąco niesprawiedliwe.

Dlatego brak jest podstaw do skorygowania tego rozstrzygnięcia

i zażalenia pozwanego jako bezzasadne oddalono na mocy regulacji

art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

Reasumując zaskarżony wyrok odpowiada prawu i dlatego apelacje powoda oraz zażalenie pozwanego jako bezzasadne oddalono w oparciu

o wskazane powyżej regulacje prawne.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 102 k.p.c. z tych samych powodów co Sąd pierwszej instancji

SSO Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Artur Żymelka